

лаванда. Младост!.. То е някаква сляпа сила! Не можеш ѝ устоя!.. Сетне се разприказвахме със стареца и изведнаж блясна в мозъка ми: глупец! Та тя е само двадесет и три години... би могла да ти бъде дъщеря!..

— Хайде, госпожо, хайде, полека-лека!.. — Асен ме побутва, усмихнат.

— Виж! Тук пътят е малко нанагоре и Роза, нали е старичка, винаги хитрува: спира се, каточе е изненадана и гледа да почине минута две...

Кобилата потегля отново едва-едва.

— Знаеш ли — продължава той — едно само нещо мразя на тоя свят: старостта! Гнѣс ме е, и я ненавиждам!.. Знам, че не е прилично, грешно, ако щеш! И знам, че я мразя от безсилие, от подъл страх, от отчаяние — защото нищо не мога срещу нея!.. Аз съм малко разгален, свикнал съм да успявам във всичко. Научен съм да плюя на ръцете си, да стисна зъби — и да надвия! И обичам това: да преодоляваш съпротива, да успееш — но след като здравата си се борил! През войната ходех самичък, нощем, на лов за пленници и рядко съм се връщал с празни ръце. По-късно, какво не върших през тия едина-

разгала